

VINKO BITENC: UKRABLJENI KRALJEVIČ -PALICA-

Princ Fernando se je še vedno mudil v luki. Opica Diki je postala preveč nadležna, zato jo je princ dvignil v naročje in jo rahlo pokaral.

Esmeraldo se je naslonil na vogal neke hiše, zapičil svoj risji pogled v princa in potrpežljivo čakal.

Princ se je bil odpravil dalje. Opica Diki je spet smela stopicati poleg svojega gospoda.

Na levi strani ulice so se vrstile najrazličnejše prodajalne, krčme in taverne (beznice). Iz slednjih je odmevalo petje in kričanje mornarjev. Nedorasli fantalini, prodajalci rib, so tekali ob hišah sem in tja in kričaje ponujali svoje blago.

Drugi zopet so prodajali pomaranče, smokve in posušeno grozdje.

Med ves ta hrušč in ropot se je vmešavalo vpitje morskih galebov, ki so obletavali ladje, škripanje jamborov in pljuskanje vode.

Ulica je bila dolga in se je na drugem koncu zoževala v samotni morski pomol, ki je v obliki elipse (jajčaste oblike kroga) štrlel v morje.

Mladi princ je veselo opazoval ves ta dirindaj pristaniškega življenja in počasi korakal dalje. Namenil se je iti prav do konca ulice in se potem z nasprotni strani vrniti v palačo.

Esmeraldo je pospešil korak, da bi princa prehitel.

Nobenega sprehajalca ni bilo na pomolu; odaljen šum in vrišč je prihajal iz pristanišča.

Hiše so bile tu zelo nizke in so se zdele, kakor da bi v njih vse izumrlo; tu in tam se je prikazala na pragu kaka sključena ženska postava ali kak otrok.

To so bile ribiške hiše.

Princ, ki je ljubil take samotne sprehode, je bil ves zadivljen od krasote morja. Njegov jasni deški pogled je plaval daleč, daleč preko morskih gladin.

Opica Diki pa ni bila vnetja za prirodne krasote. Svojo nezadovoljnost je pokazala s tem, da je venomer tiščala nazaj proti pristanišču in skušala strgati zlato vrvco.

To pa se ji ni posrečilo.

»Mladega gospoda gotovo zelo zanima lepota morja«, je Esmeraldo prijazno nagovoril princa.

Princ Fernando se je zdrznil. Bil je tako zamišljen, da ni opazil, kdaj se mu je približal tujec.

»Gotovo, saj gledam morje na tem kraju šele prvič v svojem življenju,« je odgovoril princ in pri tem premeril tujca od nog do glave.

»Torej mladi gospod ni iz Valencije? Jaz pa sem ribič, poznam morje, saj sem tako rekoč zrastel na morju.«

Otroška duša prinčeva ni spoznala zlobe, ki je bila v teh besedah. Še celo z večjim zaupanjem je pogledal čudnega neznanca in dejal:

»Potem mi pa povejte kaj o morju.«

»Prav rad ti povem, mladi gospodič. Čakaj, najprej moram popraviti čoln, da mi ga ne odnese voda.«

Stopil je na rob pomola, se sklonil, potegnil za verigo priklenjen čoln čisto k bregu in ga močno pritrdil.

»E, mi ribiči imamo trdo življenje. Mnogo se moramo truditi za svoj plen!«

In spet je princa ošinil s hudim pogledom. Princu pa se je skoro zasmilil revni ribič. Hotel je nekaj izpregovoriti, toda Esmeraldo ga je prekinil.

»Tvoja mala spremljevalka se me pa boji, kali?« Hotel je pobozati opico, toda ta se mu je umikala.

»Čakaj, mala, čakaj, ti dam kaj sladkega za pod zobe, potem se me pa ne boš več bala. Moj sin ima vedno kakšne dobre stvari pri sebi. Pa ga pokličem.«

Nastavil je prst na usta in zažvižgal. Takoj se je od neke hiše utrnila črna postava in hitela proti morju. Bil je Rodrigo.

Ko je prihitel na mesto, mu je Esmeraldo skrivnostno pomežiknil z očmi.

»Sinko, poglej, kako ljubka živalca je to. Na žalost pa se me boji. Daj, postreži ji s kakimi sladčicami, gotovo imaš kaj pri sebi. Jaz pa medtem razložim mlademu gospodiču zanimivosti naše morske okolice.«

Princ Fernando je nehote začutil v srcu neko čudno bojazen in čut velike osamelosti se ga je polotil. Hotel se je že posloviti, ko je tedajci nastal v bližini čolna velikanski šum; morje je vzvalovilo in prikazal se je zajeten morski pes.

Princ je od začudenja obstrmel.

Esmeraldo se je lokavo nasmehnil in zamrmral proti Rodrigu:

»Kakor nalašč!«

In je z veliko vljudnostjo pojasnjeval princu lastnosti in navade morskega psa.

Princ je strme poslušal in ves zamaknjen gledal velikansko žival, ki se je spet oddaljevala. Niti opazil ni, da mu je zlata vrvca, na kateri je imel privezano opico, zdrknila iz rok.

Rodrigo si je bil medtem že v toliko pridobil naklonjenost opice Diki, da jo je smel pobožati. In s tem je dosegel vse. Hitro je odpel vrvec in jo vtaknil v svojo malho. Nato je izvlekel belo, zapečateno pismo in ga pripel opici med jermena okrog ledij. Takoj nato je lopov silno plosknil z rokama. Opica se je prestrašila in zbežala. (Če opica zasliši pok, takoj pobegne.)

Esmeraldo pa je v tistem trenutku zgrabil princa in mu z bliskovito naglico zamašil usta.

Rodrigo je princu zvezal roki, urno sta ga dvignila, položila v čoln.

Ubogí princ Fernando si je skušal pomagati — toda zaman!

Esmeraldo in Rodrigo sta skočila v čoln, ga odrinila od kraja in odveslala preko široke morske ravni.

4.

V palači je zavladalo živahno vrvenje. Vojaški poveljniki so dali kratke, osorne ukaze, vojaki so tekali semintja, čistili orožje, snažili težke čelade in oklepe, zakaj minulo je že dokaj časa, kar jih niso rabili v boju s sovražniki.

Mlajši vojaki so molčali in z občudovanjem zrlí na svoje starejše tovariše, ki so se šalili, se smejali in prepevali različne arabske in španske pesmi, medtem ko so hladnokrvno preizkuševali ostrino mečev in sulic.

Drugi zopet so zlagali v velike zaboje različna jedila, zelenjavo in sadje. Vse to je nadzoroval vojaški kuhar. Njegovi pomočniki so vsipali v velike vreče moko, riž, sladkor in druge kuhinjske potrebščine. Te vreče so natovorili na mule, ki so odnašale blago v pristanišče na ladjo. V ogromne mehove so natakali pitno vodo in žlahtno špansko vino. Nosači pa so odnašali napolnjene mehove k morju.

Vse to se je vršilo z neobičajno mrzlično naglico, kajti ukaz kneza don Pedra se je glasil, da mora ladja v najkrajšem času odriníti iz luke proti Balearskim otokom, kjer so imeli svoja skrivališča drzni pirati.

Po vseh velikih pripravah sodeč, se je knez don Pedro trdno odločil, da do skrajnosti zatre zločinski posel morskih roparjev, ki so se upali njemu, poglavarju ponosnih Maurov, na odprtem morju ugrabiti dragocene zaklade in darove velikega turškega sultana.

Vojaki so bili vsi navdušeni za pohod proti razbojnikom, naveličali so se bili namreč že večnega posedanja in poganja po vojašnicah. Po njihovih žilah se je pač pretakala bojevita arabska kri.

In še nekaj drugega je bilo, kar jih je z vso silo vleklo v boj proti piratom: želja po bogatem plenu. Morski roparji so imeli v svojih skrivališčih nakopičenega ogromno blaga. Lakomnost pa je bila Maurov kar prirojena, zato ni čuda, da so se s takim veseljem pripravljali na boj.

(Dalje prihodnjič.)